

Det er en Kjendsgjerning, som selv den sidste ærede Taler ikke dristede sig til at benegte. Og naar Dmtalen af denne historiske Kjendsgjerning her i Forslaget former sig som en Dabel imod det andet Thing, saa faaer det andet Thing tilskrive sig selv, at Historien dømmes det paa den Maade. Det er kun et Referat, vi her have givet. Den ærede Taler søgte ganske vist at fritage det andet Thing for Ansvarret ved at henvise til de Omstændigheder, der havde foreligget i denne Samling, under saadanne Forhold kunde man ikke forlange, at det skulde paasthude sin Behandling; der havde fundet en Fornøjelse af Folkethinget og en delvis Fornøjelse af Finantsudvalget Sted, under saadanne Omstændigheder tog Behandlingen Tid. Maa jeg tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke først er i denne Samling, at vi ikke ere naaede til at kunne forhandle endelig om Finantsloven, det Samme var Tilfældet i forrige Samling, da vi fik sendt den ind den 16de Marts. Da havde der hverken været Folkethingsvalg eller nogen Fornøjelse af Finantsudvalget; men dog naaede vi ikke at kunne komme til Forhandling om Finantsloven. Altsaa, der var ikke Spor af uregelmæssige Tilstande, der var ikke Spor af Undskyldning for, at man sendte os den saa sent, og dog kom den først paa et saa sent Stadium, at det ikke var muligt, at dette Thing kunde behandle den til Ende, eller den afsluttende Behandling i Fællesudvalget finde Sted inden Finantsaarets Udløb. Jeg siger altsaa, det nytter ikke at henvise til de særlige Tilstande i Aar, det er en sørgelig Kjendsgjerning, at i de sidste Aar ere vi naaede dertil, at Folkethinget har beholdt Finantsloven saa længe, at det ikke har været muligt inden Finantsaarets Udgang at faae Behandlingen gennemført. Naar vi tænke paa, at Rigsdagen træder sammen den første Mandag i Oktober, vil det altsaa sige, at det har viist sig, at i et halvt Aar kan man ikke naae til en saadan Behandling af Finantsloven. Det er abnorme Tilstande, og dem kunne vi ikke paatage os Ansvarret for; naar man vil sammenligne den Tid, i hvilken dette Thing har haft Finantsloven, med den Tid, i hvilken det andet Thing har haft den, tror jeg, at Enhver vil derefter kunne udregne forholdsvis, hvor stort et Ansvar der paahviler ethvert af Thingene for Forsinkelsen.

Men saa kom den ærede Taler ind paa sit vante gamle Emne om midlertidige Finantslove. Der var en Bemærkning, som den ærede Taler indstod, men som jeg desværre ikke hørte, det forekom mig, at den sigtede til det 4de Medlem for Kjøbenhavn,

altsaa mig, og gik ud paa, at der var Noget, som jeg ikke havde mod sagt. Jeg vil een Gang for alle tillade mig at tage den Reservation, at jeg ikke anser mig forpligtet til hver Gang at korrigere det ærede Medlem, naar han behager at fremsætte noget Urigtigt; thi selv om han ikke bliver træt af at fremsætte Urigtigheder, finder jeg ikke nogen Anledning til altid at korrigere dem. Det ærede Medlem kom altsaa ind paa de midlertidige Finantslove, men der maa jeg ogsaa beklage, at det, som han udtalte, var en af disse halve Sandheder, som saa let blive til hele Mandheder, thi det ærede Medlem omtalte ikke, hvad der gav Anledning til, at Landsthinget ikke vilde gaa ind paa midlertidige Finantslove i den gamle Stikfælse. For det Første skal jeg minde om det, som jeg har tilladt mig her at referere og dokumentere efter Folkethingstidenden den Gang, nemlig at Ordføreren i Folkethingets Finantsudvalg havde takket Formanden, fordi Behandlingen havde været saa længe, og beklaget, at den ikke havde været endnu længere, og at han opstillede som Idealet, at Rigsdagen egentlig skulde sidde hele Aaret rundt; naar den ikke kunde det, saa maatte man i alt Fald se, at den kunde sidde saa længe som muligt. Og saa det var en Udtalelse, der viste, at det, som var Opgaven, var en forsættelig Trækken i Langdrag af Finantslovbehandlingen. Men dette Thing fandt ikke Anledning til at paatage sig Medansvaret for en saadan Trækken i Langdrag af den Behandling, som Grundloven forudsætter skulde være tilendebragt i en Trediedel af den Tid, som nu allerede er medgaaet. Vi kunde saaledes ikke erkjende, at Betingelsen forelaa for Anvendelsen af en saadan Nødhjælp, som en midlertidig Finantslov er. Men dertil kom yderligere, at Erfaringen havde viist, første Gang der blev Spørgsmaal om Fortolkningen af de midlertidige Finantslove, at der var en haabløs Uoverensstemmelse om deres Forstaaelse mellem begge Thing. Det havde viist sig gennem Thingenes Vedtagelser med Hensyn til Statsregnskaberne, at det var fuldstændig haabløst at vedtage den midlertidige Finantslov i den gamle Stikfælse; thi vi mente Et, og Folkethinget mente et Andet, men vi kunne dog ikke her vedtage Love, om hvilke man kan sige sig selv: der er ingen af Rigsdagens Afdelinger, der er enig om, hvad Meningen med dem er. Og saa vil jeg minde om, at der blev stillet Forslag til andre Affattelser, men de behagede ikke det høie Folkething, Regeringens Affattelse behagede ikke Folkethinget, den Affattelse, der privat blev indbragt i Folkethinget, heller ikke, nei, Folkethinget vilde have den gamle, som havde viist